

Arrest

nr. 121 627 van 27 maart 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Portugese nationaliteit te zijn, op 21 november 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 22 oktober 2013 tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 februari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 maart 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. DEPYPERE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 21 september 2012 een aanvraag in om, in de hoedanigheid van zelfstandige, in het bezit te worden gesteld van een verklaring van inschrijving.

1.2. Op 9 april 2013 wordt verzoekster in het bezit gesteld van een E-kaart.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) neemt op 22 oktober 2013 de beslissing tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen zijn gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 42 bis (mevrouw) en artikel 42 ter (kind) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54/ van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van [...] Nationaliteit Portugal, [...]"

+ kind [...] (nationaliteit: Portugal)

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene diende een aanvraag voor een verklaring van inschrijving in als zelfstandige op 21/09/2012 en verkreeg de E-kaart op 09/04/2013.

Dienst Vreemdelingenzaken werd door de Kruispuntbank van de Sociale Zekerheid op 06/08/2013 ingelicht dat het gezin (waaronder betrokkene) financiële steun ontvangt van het OCMW. De situatie van betrokkene blijkt dus geheel gewijzigd. Overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de wet van 15.12.1980 kan de minister of zijn gemachtigde controleren of aan de naleving van de verblijfsvoorwaarden wordt voldaan.

Betrokkene werd om die reden op 02/09/2013 vriendelijk verzocht aan de hand van een schrijven ons in kennis te stellen van haar huidige economische activiteiten, of bij gebrek daaraan, mee te delen welke bestaansmiddelen zij ter beschikking heeft.

Mevrouw nam kennis van onze brief en legde aansluitend een overeenkomst voor tewerkstelling bij het OCMW van Asse voor en een attest afgeleverd door het OCMW van Asse op 09/09/2013 waaruit blijkt dat betrokkene een leefloon heeft genoten sinds 11/04/2013.

Uit verdere analyse van de voorgelegde arbeidsovereenkomst blijkt dat het een tewerkstelling in het kader van artikel 60§7 van de organieke wet van het OCMW betreft met ingang van 1/09/2013 en eindigend op 31/10/2013.

Het betreft echter een sociale tewerkstelling dat door het OCMW zelf wordt aangeboden aan personen die het bewijs moeten leveren van een periode van tewerkstelling om het volledige voordeel van bepaalde sociale uitkeringen te verkrijgen, of teneinde de werkervaring van de betrokkene te bevorderen. Concreet wil dit zeggen dat het OCMW, omdat betrokkene geen kans maakt op de reguliere arbeidsmarkt, betrokkene aan het werk heeft gezet in een aangepaste functie.

Deze aanwerving geniet een verhoogde staatstoelage van de federale overheid ni. het bedrag van het leefloon en een totale vrijstelling van patronale bijdragen. Betrokkene blijft dus de facto ten laste vallen van het sociaal bijstandstelsel. Een belangrijke voorwaarde om in aanmerking te komen voor een artikel 60-tewerkstelling, is gerechtigd zijn op een leefloon of op financiële maatschappelijke hulp.

Ondanks dat betrokkene wel degelijk aan de slag is, kan betrokkene het verblijfsrecht als werknemer overeenkomstig art. 40 §4, eerste lid, 1° (wet 15.12.1980) niet behouden, vanwege de aard van de tewerkstelling. De EU-richtlijn 2004-38 is dienaangaande zeer duidelijk: slechts voor zover EU-burgers zich wensen te vestigen in het kader van een economische activiteit en/of daadwerkelijk een reële kans maken op tewerkstelling kan toepassing gemaakt worden van het 'vrij verkeer'. Het is echter niet de bedoeling dat een EU-burger die niet terecht kan op de reguliere arbeidsmarkt en geen bestaansmiddelen ter beschikking heeft, eerst maandenlang moet ondersteund worden door het sociale bijstandstelsel van het gastland in de hoop dat zij nadien wel terecht zou kunnen op de arbeidsmarkt. Bijgevolg voldoet mevrouw niet langer aan de verblijfsvoorwaarden overeenkomstig artikel 40 §4 van de wet van 15/12/1980. Het verblijfsrecht dient te worden beëindigd overeenkomstig artikel 42 bis van dezelfde wet.

Het verblijfsrecht van de minderjarige zoon [...] dient eveneens beëindigd te worden. Hij verkreeg immers het verblijfsrecht op basis van gezinshereniging met zijn moeder. Het verblijfsrecht van het kind dient beëindigd te worden overeenkomstig art. 42ter§1, 1° van de wet van 15.12.1980. Voor zover er humanitaire bezwaren zouden zijn overeenkomstig art. 42ter, §1, 3° van diezelfde wet dient opgemerkt te worden dat het kind de Portugese nationaliteit heeft en dus als EU-burger in staat moet zijn zich in elke lidstaat naar keuze te vestigen, te integreren, medische verzorging te genieten, een gezinsleven op

te bouwen en op te groeien toch voor zover de moeder van het kind in de desbetreffende lidstaat aan de verblijfsvoorwaarden voldoet of eventueel zou kiezen voor terugkeer in de eigen lidstaat”.

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Over de rechtspleging en de ontvankelijkheid

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst ambtshalve op artikel 39/56, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), dat stelt dat “[d]e beroepen bedoeld in artikel 39/2 (...) voor de Raad (kunnen) worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of van een belang.” Betreffend belang dient persoonlijk en rechtstreeks te zijn. Onder het persoonlijk karakter van het belang dient te worden begrepen de vereiste dat verzoekster zich in een bepaalde rechtsverhouding ten opzichte van de bestreden beslissing moet bevinden. Er dient steeds een voldoende geïndividualiseerd verband te bestaan tussen de bestreden beslissing en verzoekster zelf. Het rechtstreeks karakter van het belang heeft betrekking op de relatie die dient te bestaan tussen het nadeel en de bestreden beslissing. Dit houdt in dat er een direct of rechtstreeks causaal verband moet vaststaan tussen beide.

In fine van haar verzoekschrift vraagt verzoekster tevens de nietigverklaring van de “*beslissing met referentie 6881512*”. Dit betreft de beslissing tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten genomen in hoofde van haar echtgenoot. Er blijkt evenwel niet op duidelijke wijze dat verzoekster deze beslissingen in haar verzoekschrift tevens als aangevochten beslissingen heeft aangeduid, laat staan dat middelen worden aangevoerd tegen deze beslissingen. Daarnaast dient ook te worden vastgesteld dat verzoeksters echtgenoot niet mede huidig beroep heeft ingesteld. In ieder geval dringt aldus de vaststelling zich op dat verzoekster gelet op het ontbreken van een persoonlijk belang niet de vereiste hoedanigheid heeft om de beslissingen genomen in hoofde van haar echtgenoot aan te vechten (RvS 19 augustus, nr. 148.268; RvS 28 februari 2008, nr. 180.171; RvS 29 mei 2008, nr. 183.531).

Gelet op hetgeen voorafgaat, is het ingestelde beroep onontvankelijk in zoverre tevens de nietigverklaring wordt gevraagd van de “*beslissing met referentie 6881512*”.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van artikel 42bis van de Vreemdelingenwet.

Zij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“Doordat een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten zonder inachtnaam van de ziekte van Verzoekster; de beslissing niet afdoende werd gemotiveerd.

Terwijl Verzoekster in overeenstemming met artikel 42bis § 2, 1° van de Vreemdelingenwet als gevolg van ziekte tijdelijk arbeidsongeschikt is en zij op grond daarvan het verblijfsrecht behoudt als burger van de Unie.

[...]

(a) *Toepasselijke rechtsbepalingen*

[...]

(b) *Toepassing op de zaak*

[...] *Het is duidelijk dat artikel 42bis § 2, 1° van de Vreemdelingenwet van toepassing is op de Verzoekster.*

Zij is immers als gevolg van ziekte tijdelijk arbeidsongeschikt. Uit de voorgelegde stukken blijkt dat Verzoekster zeer ernstig ziek is en dat zij voor deze ziektes goed behandeld moet worden. Ze heeft immers systemische lupus erythematosus met episodes van hemolytische anemie, een auto-immune hepatitis, een trombocytopenie, een leukopenie en artritis (zie Stukken 6, 7, 8 en 9).

Echter, ingeval van nauwe opvolging en verderzetting van de behandeling van Verzoekster is de prognose gunstig en zou zij opnieuw kunnen werken. De wil van Verzoekster om te werken blijkt ook uit het feit dat zij zelfs in huidige situatie werkt, zelfs al is het "maar" een tewerkstelling in het kader van artikel 60 §7 van de organieke wet van het OCMW.

Er is dan ook onterecht met dit feit geen rekening gehouden bij de bestreden beslissing. Mocht de Dienst Vreemdelingenzaken daarmee wel rekening hebben gehouden, zou zij uiteraard hebben besloten dat Verzoekster als burger van de Unie die als gevolg van ziekte tijdelijk arbeidsongeschikt is, haar verblijfsrecht behoudt zoals voorzien in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet.

Aangezien met dit feit geen rekening werd gehouden, is de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd. [...]"

4.1.2. De *in casu* relevante bepalingen van artikel 42bis van de Vreemdelingenwet luiden als volgt:

"§ 1 Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.

§ 2 Een burger van de Unie behoudt evenwel het verblijfsrecht zoals voorzien in artikel 40, § 4, eerste lid, 1°, in de volgende gevallen:

*1° hij is als gevolg van ziekte of ongeval tijdelijk arbeidsongeschikt;
[...]"*

De gemachtigde van de staatssecretaris stelt *in casu* een einde aan verzoeksters recht op verblijf van meer dan drie maanden nu verzoekster, die haar verblijfsrecht in de hoedanigheid van zelfstandige had bekomen, sinds 11 april 2013 een leefloon geniet en sinds 1 september 2013 is tewerkgesteld in het kader van artikel 60, § 7 van de OCMW-wet. Hierbij geeft verweerder aan dat verzoekster gedurende deze tewerkstelling, die door de overheid wordt gefinancierd, ten laste valt van het sociale bijstandstelsel zodat zij gelet op de aard van de tewerkstelling op deze basis haar verblijfsrecht als werknemer overeenkomstig artikel 40, § 4, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet niet kan behouden. Verweerder oordeelt dat verzoekster niet langer voldoet aan de verblijfsvoorwaarden overeenkomstig artikel 40, § 4 van de Vreemdelingenwet en beëindigt het verblijfsrecht van verzoeker op basis van artikel 42bis van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat verzoekster in wezen niet betwist dat zij op basis van haar ontvangen leefloon en haar tewerkstelling in het kader van artikel 60 van de OCMW-wet als dusdanig niet langer voldoet aan de verblijfsvoorwaarden overeenkomstig artikel 40, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster geeft wel aan dat zij zich bevindt in de situatie bedoeld in artikel 42bis, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan zij haar verblijf als zelfstandige kan behouden indien zij ten gevolge van ziekte of ongeval tijdelijk arbeidsongeschikt is. Zij geeft aan ernstig ziek te zijn, doch mits verderzetting van de behandeling opnieuw aan het werk te kunnen. Verzoekster verwijst naar de medische attesten die zij thans bij haar verzoekschrift voegt. Zij betoogt dat ten onrechte met dit gegeven geen rekening is gehouden, als gevolg waarvan de beslissing evenmin afdoende is gemotiveerd.

De Raad dient evenwel vast te stellen dat de gemachtigde van de staatssecretaris verzoekster bij schrijven van 2 september 2013 heeft uitgenodigd recente bewijzen voor te leggen teneinde haar activiteiten als werknemer, werkzoekende, zelfstandige, student of beschikker van voldoende bestaansmiddelen aan te tonen. Hierbij werd tevens gevraagd een recent OCMW-atteest voor te leggen, met vermelding van de ontvangen bedragen alsook de omstandigheden waarin zij beroep diende te doen op steun van het OCMW. Hierbij werd uitdrukkelijk vermeld dat dit van belang is, omdat zo

rekening kan worden gehouden met verzoeksters persoonlijke situatie bij de beoordeling van haar dossier. Verzoekster werd er middels dit schrijven ook op gewezen dat zij bij gebrek aan bestaansmiddelen, economische activiteiten in België of een studie in hoofdactiviteit het recht op verblijf kon verliezen, zodat zij niet onwetend kon zijn van het belang van dit schrijven en met name ook van het voorleggen van stukken betreffende de redenen dat zij niet langer actief was als zelfstandige en een beroep diende te doen op het OCMW. Tevens werd gevraagd eventuele humanitaire elementen aan te brengen.

Verzoekster betwist niet dat zij deze uitnodigingsbrief heeft ontvangen. Zij legde naar aanleiding van deze brief uitsluitend het bewijs van tewerkstelling in het kader van artikel 60 van de OCMW-wet voor, evenals een attest van het OCMW betreffende het ontvangen leefloon. Uit deze stukken blijkt evenwel op geen enkele wijze de reden dat verzoekster niet langer actief is als zelfstandige of zich diende te wenden tot het OCMW voor steun.

De vaststelling dringt zich aldus op dat verzoekster – ondanks een uitdrukkelijke vraag van verweerder om haar actuele situatie toe te lichten – zelf naliet om verweerder in kennis te stellen van haar medische situatie. Zij kan bezwaarlijk het bestuur verwijten geen rekening te hebben gehouden met, of niet te hebben gemotiveerd over, gegevens waarvan zij zelf naliet het bestuur in kennis te stellen. Zoals hierboven reeds aangegeven, diende verzoekster kennis te hebben van het belang om alle nuttige gegevens – waaronder de gegevens betreffende haar medische situatie en eventuele tijdelijke arbeidsongeschiktheid – kenbaar te maken aan het bestuur naar aanleiding van de uitnodigingsbrief. Ter terechtzitting voert de raadsvrouw van verzoekster nog aan dat verzoekster het Nederlands niet of niet voldoende machtig is en dat dit de reden is dat zij de medische stukken niet eerder heeft voorgelegd. Het gegeven dat verzoekster de Nederlandse taal niet (voldoende) machtig is, doet evenwel geen afbreuk aan het gegeven dat zij niet onwetend kon zijn van het belang van de uitnodigingsbrief van het bestuur. Zij kon zich aldus laten bijstaan teneinde kennis te nemen van de exacte inhoud van het betreffende schrijven van het bestuur, door haar raadsvrouw, een vertaler/tolk of eender wie die het Nederlands wel voldoende machtig is. Er blijkt ook niet dat zij hiervoor niet de vereiste tijd heeft gekregen. Er blijkt daarnaast ook niet dat het bestuur uit eigen beweging kennis kon hebben van de medische situatie van verzoekster, nu dit bij uitstek behoort tot haar private levenssfeer.

De Raad benadrukt dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van de beslissing kon beschikken. *In casu* dient te worden vastgesteld dat niet blijkt dat het bestuur op het moment van het totstandkomen van de bestreden beslissingen kennis kon hebben van of rekening kon houden met de medische situatie die verzoekster thans pas voor het eerst opwerpt in haar verzoekschrift. Er kan aldus evenmin wordt vastgesteld dat hieromtrent ten onrechte geen motivering werd voorzien.

Bijgevolg kan evenmin worden vastgesteld dat verweerder op grond van de stukken waarvan hij kennis had, of diende te hebben, een incorrecte of kennelijk onredelijke toepassing heeft gemaakt van artikel 42bis van de Vreemdelingenwet.

Louter ten overvloede merkt de Raad nog op dat uit de door verzoekster aangebrachte stukken als dusdanig ook niet blijkt dat zij haar zelfstandige activiteit diende te stoppen als gevolg van een tijdelijke arbeidsongeschiktheid. Evenmin ligt een duidelijk bewijs voor dat zij tijdelijk arbeidsongeschikt was op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissingen. Er ligt immers geen bewijs voor dat de op 1 augustus 2013 vastgestelde werkonbekwaamheid werd bevestigd bij de op dat ogenblik nieuwe voorziene controle in de loop van augustus 2013. Er dient ook te worden opgemerkt dat blijkens de thans voorgelegde medische stukken verzoekster reeds in 2001 in Portugal werd gediagnosticeerd. De Raad zou zijn bevoegdheid verder overschrijden door rekening te houden met gegevens die dateren van na het nemen van de bestreden beslissingen.

Het eerste middel is ongegrond.

4.2.1. Verzoekster voert in een tweede middel de schending aan van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Zij stelt als volgt:

"Doordat een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten zonder inachtnaam van de ziekte van Verzoekster; de beslissing niet afdoende werd gemotiveerd.

Terwijl Verzoekster op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling en er haar nu geen adequate behandeling geboden kan worden in haar land van herkomst.

[...]

(a) Toepasselijke rechtsbepaling

i) Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet

[...] Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"§ 1 De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde."

(b) Toepassing op de zaak

[...] Het is duidelijk dat artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van toepassing is op de Verzoekster.

Ze heeft immers systemische lupus erythematosus met episodes van hemolytische anemie, een auto-immune hepatitis, een trombocytopenie, een leukopenie en artritis. Zij had ook een zeer groot baarmoedermeyoom waardoor een hysterectomie heeft moeten plaatsvinden (een baarmoederverwijdering) (zie Stukken 6, 7, 8 en 9).

Wat betreft de systemische lupus erythematosus (SLE) heeft Verzoekster persisterende complementverbruik ondanks adequate immunomodulerende therapie.

Verzoekster heeft tevens manifeste arthralgie die gerelateerd is aan de onderliggende systemische lupus erythematosus. In het verleden werden haar met wisselend succes verschillende immunosuppressiva voorgeschreven (azathioprine, hydroxychloroquine, corticoiden, cyclofosfamide en Rituximab). Die immunosuppressiva hadden steeds bijwerkingen.

Op heden staat Verzoekster onder Medrol, Plaquenil en Ledetrexate. Indien deze immunosuppressiva niet zouden werken, zou Verzoekster in een studie worden betrokken ten einde haar anti-BLISS te kunnen voorschrijven.

[...] Verzoekster is reeds verschillende keren gehospitaliseerd moeten worden. Meer bepaald werd zij van 23 tot en met 29 september 2011 opgenomen voor een internistische opname. Van 11 tot en met 17 oktober 2012 werd zij opgenomen voor de hysterectomie (de baarmoederverwijdering).

[...] Waarschijnlijk zal Verzoekster voor de rest van haar leven intensief behandeld moeten worden voor de ziektes die zij heeft.

[...] Indien zij niet meer behandeld zou worden, zou de systemische lupus erythematosus onvermijdelijk heractiveren, wat waarschijnlijk zou leiden tot het overlijden van Verzoekster.

[...] Enkel indien Verzoekster de juiste behandeling en een specialistische multi-disciplinaire opvolging krijgt (met name door een internist, een reumatoloog en een dermatoloog), is de prognose voor Verzoekster gunstig.

Het is op dit moment dan ook cruciaal voor haar ziekte dat zij goed wordt opgevolgd door de dokters die haar dossier kennen. Indien haar ziektes niet goed worden opgevolgd zal zij waarschijnlijk sterven.

Met andere woorden, indien zij in huidige toestand wordt gedwongen om het grondgebied te verlaten en opnieuw een leven op te bouwen in een ander land, zal dit hoogstwaarschijnlijk leiden tot haar overlijden. [...]"

4.2.2. Verzoekster meent dat zij zich binnen het toepassingsgebied bevindt van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, gelet op haar ziekte en de noodzaak van een adequate behandeling hiervan.

De Raad kan evenwel enkel opmerken dat verzoekster op 21 september 2012 een aanvraag tot afgifte van een verklaring van inschrijving als zelfstandige heeft ingediend en dat zij naar aanleiding hiervan in het bezit werd gesteld van de E-kaart. De gemachtigde van de staatssecretaris heeft vervolgens op 22 oktober 2013, na te hebben vastgesteld dat verzoekster niet langer aan de in artikel 40, § 4 van de Vreemdelingenwet opgenomen verblijfsvoorwaarden voldoet, overeenkomstig artikel 42bis van de Vreemdelingenwet de beslissing genomen tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Zoals reeds aangehaald bij de bespreking van het eerste middel bleef verzoekster in gebreke om voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissingen verweerder in kennis te stellen van haar medische situatie, ondanks een uitdrukkelijke vraag van het bestuur tot het voorleggen van stukken betreffende de redenen dat zij zich diende te wenden tot het OCMW voor steun of eventuele humanitaire omstandigheden. Aldus blijkt niet dat ten onrechte geen motivering op dit punt werd voorzien of dat verweerder ten onrechte bij het nemen van de bestreden beslissingen met dit gegeven geen rekening heeft gehouden. Er blijkt immers niet dat het bestuur hiervan kennis had of diende te hebben.

In de bestreden beslissingen wordt geenszins toepassing gemaakt van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Verzoekster kan thans geen schending van deze wetsbepaling aanvoeren teneinde aan te tonen dat de *in casu* bestreden beslissingen behept zijn met een enige onwettigheid.

Waar verzoekster aangeeft dat zij voor haar leven vreest indien zij in haar huidige toestand gedwongen wordt België te verlaten, merkt de Raad nog op dat de *in casu* bestreden beslissingen verzoekster niet verhinderen een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet in te dienen, indien zij meent aan de voorwaarden hiervan te voldoen. De Raad kan in het kader van huidige procedure verder enkel vaststellen dat verzoekster op geen enkele wijze aantoon, aan de hand van concrete stukken, dat een eventuele verwijdering van het grondgebied voor zover vereist niet met de nodige zorg en begeleiding kan plaatsvinden en de vereiste medische zorgen niet voorhanden zijn in haar herkomstland. Verzoekster beperkt zich op dit punt tot een blote bewering.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig maart tweeduizend veertien door:

mevr. I. CORNELIS,
mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

De griffier,

C. VAN DEN WYNGAERT

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De voorzitter,

I. CORNELIS